

veie, saa vilde dette være den rigtigste Fremgangsmaade. Smidlertid skal jeg gjentage, at jeg er fuldkommen villig til at gaa med til en Indkomstskat, ikke for Befæstningsvæsenets Skyld, thi dertil tror jeg ikke, at den behøves, men fordi jeg har faaet det Indtrykt, at vi maa igjennem denne Skat for at komme til en Reform af forskjellige andre Ting. I Forbigaaende vil jeg bringe i Erindring, at, medens man nu er saa ivrig for at opstille en Indkomstskat som en Betingelse for Forsvarsudgifter, saa var man tidligere meget utilbøielig til at høre om en lignende Betingelse. Der var engang, da man opstillede Indkomstskatten som en Betingelse for nye Jernbaneanlæg, men det vilde de Herrer slet ikke høre Tale om, og der var engang, da man stillede en Indkomstskat i nært Forhold til en Reform i Skibsfarts- og Brandevinsbefæstningen, men det vilde de heller ikke vide Noget af. Denne Fordring maatte man dengang lade falde fra den anden Side, og de ville nu ligeledes blive nødsagede til at lade Fordringen om en Indkomstskat som Vilkaar falde. Det mest praktiske Spørgsmaal vilde vel være dette, hvorledes denne Sag da nu for Diebliffet stiller sig, og hvilket Udbytte der kan haabes af de Fremskridt, som den uimodsigelig ved Hiertallets seneste Optraeden har gjort? I den Henseende vilde jeg ønske, at jeg noget freidigere og mere sikkert kunde slutte mig til de Forslag, som foreligge fra den høre Regjering; men jeg kan ikke skjule for mig selv, at der i disse Forslag er paa den ene Side for Meget og paa den anden Side for Lidt. De ere ikke saaledes, at jeg for mit Vedkommende helt og ubetinget kan gaa med til dem. Jeg erkjender overordentlig villig den meget vanskelige Stilling, hvori enhver Regjering er stillet overfor en saa omfattende og vanskelig Sag, som tilmed ikke forud er sikker paa at blive baaret frem af en Forsamling som denne. Kommer Regjeringen med en hel Plan, saa siger man: Den er meget for stor; den kunne vi slet ikke indlade os paa, og kommer den med enkelte Dele af en Plan, saa siger man: Maa vi bede om en hel Plan. Smellem disse to Ting kastes Regjeringen frem og tilbage. Den har nu, efterat den adskillige Gange har forsøgt paa at fremlægge en samlet Plan, troet at kunne hjælpe sig ildover Vanskelighederne ved at fremlægge Noget, som var en Del af en Plan. Men det, som i mine Tanker er Banfeligheden ved Regjeringens Forslag, det er, at den hverken tilfredsstiller den ene eller den anden eller den tredje af de Hovedbetninger, som have gjort sig gjældende med Hensyn til, hvorledes vort Forsvarsvæsen skal indrettes. Jeg vilde være villig til at følge enhver af disse Retninger, naar den traadte frem med Kraft, Sikkerhed og Energi. Hellere end at følge min egen usagkyndige Mening om, hvilken af de tre Retninger der er den bedste, vilde jeg underordne mig og modtage en hvilken som helst af dem, naar den førtes frem af en

Fører, som var sikker og bestemt paa det Maal, som han vilde naae. Men, hvad der er foreslaaet af Regjeringen, gjør paa mig unegtelig noget Indtrykket af, at det er en Sammenblanding af de forskjellige Systemer, og det, tror jeg, er det Værste af Alt. Ethvert af disse Systemer for sig kunde maasse være brugbart og godt for Landet, men en Sammenblanding af dem vil vistnok være det Værste af Alt. Jeg tror dog, at det maatte være muligt ud af det, som Regjeringen har foreslaaet, og det, som Hiertallet har foreslaaet, at finde visse Punkter, som vare af den Betydning, at man strax kunde tage dem for og komme til en Afgjørelse af dem, forbeholdende Fremtiden, hvad der saa videre skulde ske. Der er jo to saadanne Punkter, som vi kunne finde. Det ene er Flaadens Forsøgelse, og det andet er Aggersøfunds og Omøfunds Befæstning. Jeg har den Tro, at det vilde være muligt at opnaa Enighed om flere Punkter, navnlig om Kjøbenhavn's Befæstning mod Søfiden, der ogsaa i mine Dine er det mest Paatværgende, og man vilde derved have opnaaet et stort Fremskridt. Om de to Punkter, jeg har nævnt, nemlig Aggersøfunds og Omøfunds Befæstning og Flaadens Forsøgelse, er der i Virkeligheden i Diebliffet Enighed tilstede. Svad om vi nu holdt os til dem, saa at det blev dem, der fortrinsvis bleve Gjenstand for den følgende Forhandling, og hvad om vi — ligesom vi have anbefalet at gjøre det ved vort Forsvar — „koncentrerede“ vore Kræfter paa disse to Punkter? Svad om man frendeles — da man vel sagtens maa gjøre Noget for at bringe denne Sag videre i det Spor, hvori den nu engang er kommen — benyttede denne Leilighed til atter at sætte den berømte Indkomstskattelov i Kraft for den anden Termin, som den endnu kan gjælde for? Vilde dette ikke være en Dei, som maasse kunde føre til Noget? Det vilde ikke være fuldt, hvad de Herrer ønske, og det vilde heller ikke fuldt svare til, hvad der bliver attraaet fra den anden Side, men det var dog maasse muligt, at dette kunde være en Dei, som med nogen Nytte kunde betragedes. Smidlertid, det tilkommer ikke et enkelt Medlem af denne Forsamling og allermindst En, der hører til Mindretallet, at give sig af med at bryde saadanne Baner. Skal en saadan Dei med Nytte kunne følges og føre til et Resultat, saa kan det egentlig kun ske derved, at Regjeringen tager den i sin Haand. Om Regjeringen vil dette eller ikke, er mig ubekendt, men jeg tror, at der er Mulighed for at komme til et foreløbigt Resultat ad denne Dei. Høist uheldigt vilde det ialtsald være, om de vigtige Sætninger, som nu ere laaede fast, og de virkelige Fremskridt, som nu ere gjorte, atter bleve kastede ud som Gjenstand for Tvivl og Usikkerhed, og om den gode Begyndelse, som der nu i mange Stykker er gjort til at komme fremad i denne Sag, blev forstyrret ved enten det One eller det Andet. Jeg vil ikke